

en erklæring i tilknytning til rammeafgørelsen tilkendegivet, at der i Rådet er enighed om i overensstemmelse med TEU artikel 31, litra e, at fortsætte arbejdet med den indbyrdes tilnærmelse af definitionerne af de lovovertrædelser, der er omfattet af artikel 2, stk. 2, i rammeafgørelsen, med henblik på at søge at opnå den samme retlige forståelse blandt medlemsstaterne. Rådserklæringen indeholder i øvrigt præciserende bemærkninger, som nærmere afgrænser, hvad der skal forstås ved bl.a. sabotage, pengeafpresning, racisme og fremmedhad.

Da de lovovertrædelser, der er omfattet af positivlisten, som udgangspunkt vil være strafbare i alle medlemsstater, er betydningen af rammeafgørelsen på dette punkt navnlig, at den anmodende medlemsstat ikke skal foretage en indgående kontrol af, om lovovertrædelsen ligeledes er strafbar i den anmodede medlemsstat. For så vidt angår lovovertrædelser, der ikke er omfattet af positivlisten, vil der derimod skulle gennemføres en kontrol af, om forholdet også er strafbart i det land, som skal gennemføre udleveringen.

Med henblik på at opfylde kravene i rammeafgørelsens artikel 2, stk. 2, jf. stk. 4, indeholder lovforslaget i § 10 a, stk. 1, som nævnt en bestemmelse, hvorefter der med hensyn til de i bestemmelsen opregnede handlinger (nr. 1-32), som svarer til den i rammeafgørelsen fastsatte positiv-liste, kan ske udlevering til en medlemsstat, uanset om en tilsvarende handling er strafbar efter dansk ret, hvis handlingen i den anmodende medlemsstat kan medføre fængselsstraf mv. i mindst 3 år.

Justitsministeriet har overvejet, om gennemførelsen af artikel 2, stk. 2, jf. stk. 4, kunne ske ved i loven at bemyndige justitsministeren til ved bekendtgørelse at fastsætte de handlinger, for hvilke der kan ske udlevering, selv om kravet om dobbelt strafbarhed ikke er opfyldt. Denne løsningsmodel ville indebære, at eventuelle fremtidige ændringer af positivlisten i EU ville kunne gennemføres administrativt ved en ændring af bekendtgørelsen.

Justitsministeriet har imidlertid fundet det rigtigst at indsætte positivlisten direkte i loven, således at det er muligt ud fra lovteksten at konstatere omfanget af adgangen til at udlevere personer fra Danmark til andre EU-medlemsstater.

Den foreslåede bestemmelse i § 10 a, stk. 1, hvorefter de handlinger, som er omfattet af positivlisten, opregnes direkte i loven, indebærer endvidere, at en eventuel fremtidig gennemførelse af en udvidelse af positivlisten i dansk ret vil kræve en ændring af udleveringsloven.

4.1.2.2. Udlevering af danske statsborgere

Rammeafgørelsen sonderer med hensyn til medlemsstaternes forpligtelse til at foretage udlevering på grundlag af en europæisk arrestordre som udgangspunkt ikke mellem udlevering af egne statsborgere og udlændinge. Rammeafgørelsen indebærer således, at der som udgangspunkt ikke vil kunne opstilles forskellige betingelser for udlevering af danske statsborgere og udlændinge.

Den foreslåede bestemmelse i § 10 a sonderer derfor ikke – til forskel for de gældende bestemmelser i udleveringslovens § 2 og § 2 a – mellem egne statsborgere og udlændinge.

Ifølge rammeafgørelsens artikel 4, stk. 6, kan udlevering af bl.a. egne statsborgere imidlertid afslås, hvis den anmodede medlemsstat forpligter sig til selv at fuldbyrde straffen. Denne bestemmelse har således betydning for udlevering af danske statsborgere til andre EU-medlemsstater, idet danske myndigheder kan afslå udlevering med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf, hvis de danske myndigheder forpligter sig til at overtage fuldbyrdelsen af straffen. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med artikel 5, stk. 3, der indebærer, at udlevering af egne statsborgere til strafefølgning i de andre medlemsstater kan betinges af, at den pågældende tilbageføres med henblik på at fuldbyrde en eventuel straf i den anmodede medlemsstat.

Det har hidtil været Justitsministeriets opfattelse, at der ved udlevering af danske statsborgere til udlandet bør være mulighed for at stille vilkår om, at afsoning af en eventuelt idømt frihedsstraf mv. foregår i Danmark. Justitsministeriet har på denne baggrund folkeretligt taget forbehold om, at udlevering af en dansk statsborger til andre EU-medlemsstater kan betinges af, at den pågældende overføres til strafafsoning i Danmark. Efter Justitsministeriets opfattelse bør der fortsat være mulighed for at stille et sådant vilkår for udlevering til en anden medlemsstat.

Under hensyntagen til den udvidelse af forpligtelsen til at udlevere bl.a. danske statsborgere til andre EU-medlemsstater, som arrestordren indebærer, finder Justitsministeriet endvidere, at der bør være adgang til at afslå udlevering af danske statsborgere til straf fuldbyrdelse til en medlemsstat, hvis der samtidig gives tilsagn om, at den idømte straf fuldbyrdes her i landet.

Der henvises til den foreslåede nye bestemmelse i udleveringslovens § 10 b samt de specielle bemærkninger til denne bestemmelse.

I forbindelse med ratifikation af 1957-konventionen afgav Danmark erklæring om, at ordet »statsbor-